

LIST IZ MARKOVCEV

ISSN 1580-3554

Glasilo občine Markovci Leto 10, št.1 - januar 2009

OBČINA MARKOVCI IN KULTURNO DRUŠTVO BUKOVCI

vabita vse občane in občanke na

PROSLAVO OB SLOVENSKEM KULTURNEM PRAZNIKU

*Program se bo odvijal v soboto, 7.2.2009 ob 18.h
v Kulturno-Športni dvorani Bukovci*

18. tradicionalni markovski fašenk že vabi

V sodelovanju še z ostalimi društvi naše občine Etnografsko društvo Korant Markovci prireja letos že 18. tradicionalno pustno prireditev Fašenk v Markovcih.

Pustno dogajanje se bo pričelo že na »svečnico« opolnoči z »bičevim pokom« in s prvim korantovim zvonjenjem oziroma z nabiranjem kondicije za kar nekaj napornih pustnih dni. Pustne zabave se bodo pričele že v petek, 20. 02. 2009 in vsak naslednji večer, vključno s ponedeljkom, 23. 02. 2009 v šotoru na igrišču pred OŠ Markovci. Upamo, da boste pustne zabave željni uživali ob živi glasbi z znanimi glasbenimi skupinami, in skoraj prepričani smo, ob pisani paleti izvirnih pustnih mask.

Osrednja in letos že 18. tradicionalna prireditev Fašenk v Markovcih - pustna povorka

- bo potekala v soboto, 21.02.2009 s pričetkom ob 13. uri po že ustaljenem programu: pričetek bo v Zabovcih pred gostiščem Ambiente, nato nas bo pot vodila skozi vas Zabovce in Markovce do občinske stavbe, kjer se bodo pustne skupine predstavile. Poleg naših izvirnih etnografskih likov pričakujemo še pustne skupine vrta in OŠ Markovci, skupine posameznih vaških skupnosti in okoliških krajev ter skupine iz Italije - Sardinije, Kostanjevice in Ilirske Bistrice. Zaključek povorke bo v šotoru s pogostitvijo in nagrajevanjem najbolj izvirnih pustnih skupin oziroma maskar ter z zabavo z živo glasbo.

Ponuja se nam priložnost, da se ob tej priliki najlepše zahvalimo domačinom Zabovcem in Markovcem za izredno gostoljubnost v

času pustne povorke in tudi sicer ter prosimo še nadaljnjega sodelovanja, v kolikor je seveda v vaših močeh.

Vse ljubitelje najbolj norih in šegavih dni in letu vljudno vabimo, da se udeležite pustne povorke kot sodelujoči ali kot gledalci in s tem podprete prizadevanja mnogih, ki se trudijo obdržati dolgoletno tradicijo in ohraniti našega koranta, piceka, ruso ... Tako si boste polepšali dan, se sprostili, nasmejali in vsaj za trenutek odložili skrbi, ki nas vsak dan bolj zaznamujejo.

Za vse informacije ter prijave za sodelovanje v povorki smo vam na voljo na elektronskem naslovu: bezjak.janja@gmail.com ali na telefonski številki 041/ 390-668 (Marjan Bezjak).

Etnografsko društvo Korant Markovci

Kulturno društvo Bukovci vabi pustne skupine na zaključno srečanje, ki bo v torek, 24. 02. 2009 ob 14-ih na znanem zbirališču pri Zmazku. Skupine se bodo predstavile na zadnji fašenski povorki, nato sledi pogostitev in zaključni fašenski ples.

Vabimo vse maskirane skupine, da se prijavijo. Kontaktni številki sta 041/730-879 (Jože) in 041/326-911 (Marjan). Vabimo tudi občanke, občane in ostale obiskovalce, da si prireditev v vasi Bukovci tudi ogledajo.

Prisrčno vabljeni!

KULTURNO DRUŠTVO
BUKOVCI

Ko te knjiga »poišče« ...

Mineva prvi letošnji mesec in še se oziramo nazaj v 2008 ter prebiramo svoje spomine na mnoge dogodke v minulem obdobju. Od tistih, ki so se me najbolj dotaknili, niti ne bom pisala. Naj ostanejo v srcu kot veliko veselje, sreča in ponos. A tudi kot nasprotje temu: žalost, prizadetost, bolečina izgube.

Skoraj kot nujo pa čutim to, kar sem zapisala v naslovu. V letu 2008 sem sicer prebrala kar nekaj knjig, toda nekatere so me poiskale kar samo. Večino teh sem dobila v dar, med njimi pa je tudi nekaj takih, ki sem si jih prinesla iz ptujske knjižnice, ali jih kupila ob kaki posebni priložnosti.

Knjiga, knjige, besedna umetnost ... In praznik slovenske kulture na začetku februarja ... Izteklo se je Trubarjevo leto, ki mi je priklicalo v spomin mojo osebno hvaležnost temu velikemu Slovincu, ki nam je dal prvo knjigo in z njo možnost, da branje in pisanje čutimo kot nadvse pomembna temelja naše narodne zavesti, naših hotenj in dejanj. Pa so se skozi moj spomin zvrstili še Vodnik, Linhart, Prešeren, Gregorčič, Aškerc, Cankar, Župančič, F. K. Meško, Finžgar ... vse do današnjih pesnikov, pisateljev, dramatikov. Vsakemu izmed njih priznavam njegovo ustvarjalno moč. Hvaležna pa sem tudi vsem tistim »umetnikom besede«, ki knjige iz drugih književnosti prevedejo v slovenščino in naše knjige v tuje jezike, da se med sabo bolje spoznavamo ...

Nekatere knjige so me torej poiskale? Da. Med temi je bila meni izredno draga italijanskega duhovnika in časnikarja Toninna Lasconija z naslovom 365 in en dan s teboj. V letu 2008 sem jo pridno prebirala iz dneva v dan. Nič nisem prehitevala, poseben čar je imelo tudi to potrpežljivo čakanje na naslednjo, mnogih modrosti polno stran.

Posebno vrednoti pomeni tisto, kar si soustvarjal. Zato naj tukaj takoj omenim brošuro Pesmi glas družji nas markovskih pevcev in našo markovsko knjigo Iz korantove dežele. Ob svojem osebnem prazniku sem potem od svojih najbližjih dobila knjigo Mirka Pihlerja - pesniško zbirko Pramene svetlobe. Tudi med božično-novoletnimi darili se je skrivala knjiga, ki sem jo prebrala v spoznanju, da sem za marsikaj bogatejša na duhovni ravni. Še in še je bilo knjig in knjižic. Na primer brošura o Borovcih. Prav vsaka od teh knjig ima svoje mesto in svoje vrednosti, za vsako sem hvaležna, ker sem jo spoznala. Pa naj bo to Mea Valens: Uglasena, Pogovori doktorja Janeza Drnovška, Nedotakljivi Ferija Lainščka, pa pesniške zbirke Ciril Zlobec: V viharju in zavetrjih srca, Milan Dekleva: A. H., Slišiš metlo budističnega učenca in Igra usod mlade invalidke Nuše Ilovar.

Ko sem izvedela ime Nobelovega nagrajenca za književnost za leto 2008, sem si v knjižnici izposodila eno izmed njegovih redkih, v slovenščino prevedenih del. Knjigo Pomlad in drugi letni časi sem prebrala skoraj brez predaha. Pravo odkritje je bila tudi knjiga Erike Johnson Debeljak, še prej pa srečanje z njeno iz angleščine prevedeno optimistično mislijo Vsak oblak ima srebrn rob.

Ko sem tako ob knjigah razmišljala o kulturi in umetnosti, sem obenem zaobjela vse njene zvrsti in podzvrsti; zaslišala sem glasbo - vokalno ali instrumentalno, videla prste na strunah violine, plesne stopinje balerin ali onih v tangu, valčku ... Videla sem slike, kipe, stavbe, videla gledališke prizore, se v mislih odločala, kateri od filmov, katera od TV oddaj se me je najbolj dotaknila ... Nič še nisem vedela o tem, kako bomo letos počastili slovenski kulturni praznik v občini Markovci. Močno upam, da se bo to zgodilo, saj imamo pravo bogastvo vsega tega že »na dosegu roke« kot rečemo. Sama bom med praznične dogodke prišela še orgelski koncert v naši cerkvi, pa svečnico, ko bo v njeni noči spet počil »fašenkov« bič in se bodo oglasili zvonci. Med praznične dogodke lahko, če to hočemo, namreč vključimo tiho branje izbrane knjige in glasno oznanjanje, da se bliža naš najbolj znani etnografski dogodek - naš fašenk v Markovcih.

Karolina Pičenko

LIST IZ MARKOVCEV je glasilo občine Markovci, ki glasilo tudi izdaja. Uredniški odbor: Ivan Liponik, Hedvika Rojko, Alenka Rožanc, Darko Meznarič in Marija Prelog. Odgovorna urednica: Mojca Zemljarič. Slika na naslovnici: Štefanov blagoslov konjev, foto: MZ. Oblikovanje in priprava na tisk: Borut Lindič s.p., Gajevci 12, Gorišnica. Tisk: MI BO TISK d.o.o.

Natisnjeno 1250 brezplačnih izvodov.

Naslov uredništva: Markovci 43, 2281 Markovci. Telefon: 788 88 80

Strani na internetu: www.markovci.si

O delovanju Lokalne akcijske skupine

LAS lokalna akcijska skupina Bogastvo podeželja ob Dravi in v Slovenskih goricah je bila ustanovljena z namenom, da bi kot društvo skrbela za razvoj podeželja. Evropski program Leader pa je sklad, s katerim se bodo sofinancirali razvojni programi.

Člani LAS-a so lahko tudi različna društva, ki se ukvarjajo s kulturno in naravno dediščino. Tudi gospodarske organi-

zacije, ki so vezane na podeželje, so lahko člani društva.

Preko LAS-a sta bila že objavljena dva javna razpisa. Na prvi razpis se je občina Markovci prijavila s projektom »Ureditv vaških centrov in vizija razvoja« za vseh devet naših vasi. Projekt je vreden 36.000 €. Na razpisu smo dobili 6.000 €. Na drugi razpis smo se prijavili z Ureditvijo ribnikov v Zabovcih. Prijavil pa

se je tudi Konjeniški klub Nova vas s projektom »Košnja na stari način«. Oba projekta bosta sofinancirana s strani LAS-a. Vsi projekti, ki so namenjeni ohranjanju podeželja in tudi razvoju, se lahko prijavljajo tudi na razpise ukrepa 323. Razpisi so objavljeni vsako leto do porabe sredstev.

Župan Franc Kekec

Prvi gasilski občni zbori v letu 2009

V začetku januarja so se na rednem letnem občnem zboru sestali člani in članice Prostovoljnega gasilskega društva Prvenci-Strelci. Zbrani na zboru so najprej prisluhnili poročilom predsednika in poveljnika. Plan, ki so si ga prvenski gasilci zadali za leto 2008, so uspešno izvedli, veliko dela in načrtov pa jih čaka tudi v tem letu. Med pomembnejšimi naložbami minulega leta je bilo nadaljevanje obnove poslopja vaškega doma, za leto 2009 pa imajo prvenski gasilci smeile načrte - to je nakup novega gasilkega avtomobila.

Člani in članice Prostovoljnega gasilskega društva Bukovci so se januarja zbrali na 99. rednem letnem občnem zboru, kar pomeni, da se društvu bliža častitljiva - stota obletnica delovanja. Kot je v poročilu povedal predsednik Milan Majer, je društvo minulo leto na novo uredilo garderobe za gasilce in gasilke. Preuredili so kuhinjo, shrambo ter hodnik. V jesenskem času pa so pričeli z deli v mansardnih prostorih. Vloženih je bilo veliko sredstev, s prostovoljnim delom pa so se izkazali tudi člani in članice. Sicer pa so se člani Prostovoljnega gasilskega društva Bukovci minulo leto udeleževali tudi prireditev v domači in sosednjih občinah, opravili operativna izobraževanja, se redno dobivali na vajah v društvu in pod okriljem Območne gasilske zveze Ptuj. Ponovno so organizirali tekmovanje za pokal vasi Bukovci, ekipa pionirk pa se je že četrto udeležila državnega mladinskega tekmovanja na Ravnah na Koroškem in osvojila 5. mesto med 48 ekipami.

Na rednem letnem občnem zboru so se v januarju zbrali tudi člani in članice prostovoljnega gasilskega društva Nova vas. Naj spomnimo, da so v Novi vasi večino dela v zadnjih letih namenili gradnji no-

vega gasilsko-vaškega doma, kjer se sedaj srečujejo in imajo svoje prostore vsa društva, ki delujejo na vasi. Kot je v poročilu o delu društva za leto 2008 postavil predsednik Branko Strelec, so zadovoljni, ker so lansko leto ob novem objektu gasilsko-vaškega doma uspeli urediti še prizidek.

Lansko leto so gasilci v Novi vasi proslavili tudi 85. obletnico delovanja društva, jubilej pa združili še z razvitjem novega prapora. Organizirali so tudi tradicionalno pionirsko tekmovanje in pripravili zaključek medobčinske gasilske lige, v kateri sodelujejo društva iz gasilskih zvez Ptuj, Dornava in Gorišnica. Tudi gasilci iz Nove vasi so se udeležili prireditev v domači in sosednjih občinah ter sodelovali pri organizaciji različnih dogodkov v domači vasi in tudi na občinskem nivoju.

MZ

Dr. Pintarić dobil delno odobren program zdravstvenega varstva odraslih

V zobozdravstveni ambulanti v Markovcih od lanskega leta splošno zobozdravstveno dejavnost opravlja koncesionar dr. Stjepan Pintarić. V začetku tega leta je dr. Pintarić dobil s strani Ministrstva za zdravje in Zavoda za zdravstveno zavarovanje Slovenije odobren dodatni program za zdravstveno varstvo odraslih v deležu 0,32 %. To pomeni, da bo lahko začel tudi z vpisovanjem novih pacientov (odraslih oseb).

Dr. Pintarić ima program v deležu 0,6 % odobren že od prej, in sicer za zdravstveno varstvo otrok.

Ordinacijski čas zobozdravstvene ambulante v Markovcih je v ponedeljek med 12. in 19. uro, v torek med 7. 30 in 11. 30, v sredo med 14. 00 in 18. 45 ter v četrtek med 7.30 in 11.30 uro.

MZ

Spoštovani občani!

Obveščamo vas, da bomo nadaljevali z akcijo zbiranja papirja. Zato prosimo, da papir zbirate in ga po možnosti zvežete v zavitke. Zbirali bomo tudi kartonažo, vendar to morate zbirati posebej. Papir bomo zbirali v mesecu aprilu, v sodelovanju z osnovno šolo.

Obveščamo vas tudi, da se bodo krvne meritve zaradi pomanjkanja finančnih sredstev izvajale v mesecu marcu.

5. marca pa vas vabimo na krvodajalsko akcijo, posebej še vabimo vse, ki še niso darovali krvi, da se za to odločijo, kajti kri rešuje življenje.

OORK in župnijska Karitas

Na obisku pri starejših vaščanih

V sodelovanju z vaškimi odbori, župnijsko Karitas in OORK smo v prazničnih decembrskih dneh obiskali naše starejše vaščane in jim pisali božične voščilnice, tudi skupaj z gospodom župnikom. Tako smo se vsaj v pisni obliki spomnili na njih, če že vseh nismo uspeli obiskati.

Tako smo si tudi v Markovcih vzeli pravzaprav čas šele v prvih dneh novega leta in obiskali naše vaščane. Najprej smo se odpravili k zakoncema Ivani in Janezu Obranu, ki sta praznovala 56 let skupnega življenja. »Dandanašnji trend življenja je trenutno takšen, da poroka med mladimi pač ni »moderna« in se pač ne poročajo. Nekdaj je bilo resnično vse drugače,« pravita Obranova. Nato smo obiskali Genovefo Janžekovič, po domače Kmetovo Fefo. Markovčanka, ki je druga najstarejša in bo letos napolnila 87 let. Kljub temu, da ji zdravje nagaja že nekaj let, lansko leto pa še posebej, se Kmetova tetica ne preda bolezni, saj je zelo dobro okrevala po lanskim zdravstvenih težavah. Obiskali smo tudi Kondrada Bezjaka, ki je v mlajših letih zelo veliko prispeval k razvoju naše vasi. Bil je dolga leta aktiven v vaški skupnosti, tudi zelo aktiven v nekdanji celotni krajevni skupnosti, sodeloval je v raznih odborih, pri gasilcih in še kje ... Bil je človek, ki je marsikateri predlog ljudi tudi uresničil. Danes ga je žal bolezen prikrajšala, da bi lahko pomagal ostalim v družini pri kmetovanju, saj je kmetovanje bilo za njega ne samo delo in preživetje za družino, ampak veliko več - način življenja. Na naš obisk je Arnečov stric zelo čustveno odreagirал in nas je bil zelo vesel.

V Markovskem sigetu pa sta doma naša najstarejša vaščana. Rozalija Slameršak, po do-

Miha Dvoršak v družbi vaških odbornikov

Foto: Marija Prelog

mače Matečova, bo letos dopolnila 97 let in razen tega, da skoraj nič ne sliši, se še zelo dobro drži. Snaha in sin z vnukinjama vzorno skrbijo za njihovo »matiko«. Naš najstarejši vaščan (moški) je 86-letni Miha Dvoršak, po domače Slatičov. V Markovce se je priženil pred več kot 30 leti in z ženo Marijo sta živela lepo umirjeno življenje, vse do takrat, ko je žena hudo zbolela in niso zmogli več skrbeti za njo, zato so jo namestili v dom upokojencev. Ko nam je Miha pripovedoval svojo življenjsko zgodbo, je njegov spomin odtaval v mlada leta, v čas 2. svetovne vojne, saj je bili tri leta partizan, bil je ranjen, preživel ugrabitev v vojni, potem osvoboditev, potem spet borba za delo in družino, izgubil je ženo in ostal sam z otroci, se spet poročil ... Toda Miha pravi, da še sam ne more verjeti, da mu zdravje kljub vsemu dobro služi. Njegovo veliko veselje in hobi je mnoga leta bilo čebelarstvo in

lovstvo. Ne pozabi pa pohvaliti tudi svojih sosed in svojih otrok, ki zelo lepo skrbijo za njega.

Žal je lansko leto ugasnilo življenje dveh vaščanov, ki smo ju prejšnje leto obiskali. Toda tako je življenje. Nekateri ljudje verjamejo v posmrtno življenje in pravijo, da smo na tem zemeljskem življenju samo na obisku ter da je to samo delno potovanje našega življenja in naj bo potem čim kvalitetnejše.

Tudi mi, predstavniki vaškega odbora in humanitarnih organizacij, smo se v srcih počutili nekako pomirjeni, saj smo ugotavljali, da so se nas naši vaščani razveselili in da vidijo, da kljub bolezni in starosti nismo pozabili na njih. Želimo jim predvsem zdravja, nam pa časa, da jih bomo obiskali tudi čez leto in ne samo ob božičnih praznikih.

Marija Prelog

Akcija zbiranja papirja

Zbiranje papirja

Foto: Marija Prelog

V decembru smo združili moči OORK, župnijska Karitas, otroci iz naše osnovne šole ter več naših občanov in zbirali stari papir po naši občini.

Res, da je osnovna šola sama večkrat organizirala zbiranje papirja, vendar so še po gospodinjstvih ostajale precejšnje količine papirja, ki smo jih zbrali. Naše sodelovanje je bilo precej uspešno, saj smo zbrali čez 4000 kilogramov papirja in si za šolske potrebe otrok tako prislužili 120 evrov.

Namen akcije pa nima samo ekonomskega pomena, temveč, da se obnašamo ozavešeno in tako papirja ne mečemo med ostale smeti, ampak da z ločevanjem doprinesemo, da gre papir v predelavo in tako se tudi naši otroci učijo zavedanja ločevanja odpadnih stvari, predvsem pa smo mi starejši tisti, ki moramo biti vzor našim otrokom.

Z akcijo bomo nadaljevali, zato vas naprošamo, da papir zbirate. Priporočljivo je, da ga zvežete v zavitke, ker je za zbiratelje potem lažje in hitreje. Posebej bomo zbirali tudi kartonažo, zato tudi to hranite. Papir bomo pobirali v sredini meseca aprila, da se ga bo do takrat že nekaj nabralo in vas bomo o točnem terminu tudi obvestili. Zahvaljujemo se vam v imenu otrok, katerim so skromna finančna sredstva namenjena in skrbno zbirajmo papir.

Marija Prelog

KUD Markovski zvon: Božično vzdušje

»Glej, pastirček nese ovčko, k Jezuščku tja v hlevček gre, mi pa vdano mu darujmo svojo vero in srce.«

Tako se je glasil letošnji moto že 14. božičnega koncerta, ki je z leti postal tradicionalen. Ponovno smo združili moči in uspelo

- god našega dušnega pastirja, letos tudi dan koncerta, in še nedelja ter z njo blagoslov otrok. Da, vse to se je zgodilo v petih dneh, in verjemite, bilo je zares lepo.

Koncert, kakršnega smo si zamislili letos, je prav tako v veliki meri uspel. Zraven manjših pomanjkljivosti oziroma »kiksov« smo

ob spremljavi orgel, zapeli Gruberjevo Sve-to noč, kasneje pa še večno mlado pesem Dan ljubezni ob spremljavi godbe na pihala. Resnično je užitek nastopiti in zapeti tolikšni množici obiskovalcev, ki nas vsako leto obiščejo in s tem dokažejo, da vendarle ne delamo le zase in za svojo dušo, temveč se trudimo tudi za njih. »Pesem je tista, ki navduši in odpre srca mnogih.«

Dodati moramo, da z uspešnim koncertom še ni bilo dovolj nastopov za najmlajše Zvončke in Komorni zbor Kor, ki se letos na koncertu ni predstavil. Slednji so 3. januarja skupaj z simfoničnim orkestrom pod taktirko domačina Daniela Tementa v kulturnem domu v Radljah ob Dravi pripravili »Zlati koncert«. Repertoar pesmi, ki so jih zapeli, je obsegal slovenske ljudske melodije, nekaj Avsenikovih narodnih, avtorske skladbe Daniela Tementa in priredbe skladb skupine ABBA in M. Jacksona. Vse te so bile v večini spremljane skupaj z orkestrom. Večer je bil res »zlati«, saj smo bili deležni močnega aplavza ob koncu prireditve.

Tudi Zvončki so vztrajali in se tako skupaj s starši in gospodom župnikom odpravili na predstavo Živih jasic v Postojnsko jamo. Nastopili so v koncertni dvorani, kot že dvakrat do sedaj. Videli smo čudoviti jamski svet, zraven tega pa še žive jaslice, ki so vsa-kič lepše in bolj doživljive.

In tako se je »nori december«, o katerem smo pisali, vendarle zaključil. Utrujeni od vseh naporov in dela smo si bolj ali manj odpočili in tako že pridno sedimo v šolskih klopih ali delovnih mestih v upanju na nove uspehe. Ponovno so se pričele tudi pevske vaje, kjer smo za začetek le obujali spomine in delili spomine preteklih dogodkov. Naslednjič se pričnejo resne in tako se bo tok dela spet začel ponavljati. Da bi bil tako uspešen kot do sedaj!

Alenka Rožanc

Pevci KUD Markovski zvon na koncertu decembra 2008

Foto: Laura

nam je organizirati še en božični koncert v naši farni cerkvi. Letos je bil nekoliko drugačen, saj so na njem nastopila kar tri društva naše občine in kot je dejal v svojem govoru g. župnik: »...manjkajo le še kopjaši in folklorno društvo.« Temu bi lahko le še pritrdili, saj so vsi nastopajoči presegli število 100. Prav zaradi tega je za letošnji koncert bilo potrebno mnogo dela, truda in pevskih vaj.

Ob koncu novembra in decembra je bilo marsikdaj slišati: »... pa to ne bo šlo skozi... Ne bomo zmogli vsega ...« S tem dvomom smo se ubadali predvsem pevci CePZ in pevke Cerkenega otroškega zbora Zvonček, saj je v lanskem novembru in predvsem decembru bilo toliko različnih dogajanj in obveznosti, kot že dolgo ne. Naštejemo lahko številne nastope, med drugim tudi koncert Godbe na pihala, kjer smo bili gostje, a smo o tem že poročali. Raje nekaj povejmo o kroni našega celoletnega dela - božičnem koncertu.

Priprave nanj so potekale vseskozi, zraven pa ne smemo pozabiti tudi na vse pete nedeljske maše. V božičnem tednu, ko so se te kar vrstile, smo bili za pet dni tako rekoč preseljeni v cerkev. Pa naj vse to ne zveni kot nujna oziroma kot neprijetna obveznost. Če rad poješ in če zapoješ iz srca, ti vse skupaj pomeni užitek in veselje, saj lahko s svojim darom, ki ti je bil dan, popestriš celotno dogajanje najlepšega praznika v letu. Nepozabna polnočnica, vesel božič, nato Štefanovo in blagoslov konj, Janezovo

se še pošteno nasmejali in si dejali: »Tudi to je potrebno.« Večer, ki ga je z izbranimi mislimi povežala Marta Prelog Rožanc, je minil v znamenju slovenskih in tujih božičnih melodij. Kot sem že omenila, so v programu sodelovala tri društva: Kulturno umetniško društvo Markovski zvon, znotraj katerega so se predstavile tri sekcije: CePZ sv. Marko, OCPZ Zvonček in pevska skupina Jutranja zarja. Godba na pihala občine Markovci in Moški pevski zbor. Slednji dve društvu smo povabili v goste in se družno predstavili občinstvu. To se je zgodilo ob koncu samega programa, ko smo ponovno,

Vodje nastopajočih skupin na decembrskem koncertu. Na fotografiji tudi župnik Janez Maučec.

Foto: Laura

Pevski zbor Zvonček

Verjetno nas poznate. Smo mlade pevke iz občine Markovci, članice otroškega pevskega zbora »Zvonček«. V naši občini delujemo že vrsto let. Najprej pod vodstvom Božene Galun, ki pa je vodenje predala Alenki Rožanc in našemu učitelju računalništva Gregorju Zmazku. Z nami se trudita že od leta 2003.

Naš zborček šteje letos 15 zvončic, z veseljem pa bi sprejeli še kakšnega zvončka. V zborčku pojemo dekleta od 6. pa vse do 9. razreda. Vaje potekajo vsako nedeljo ob 9. uri, nato pa pri pozni sveti maši skupaj z velikim zborom zapojemo pri darovanju. Pojemo predvsem cerkvene pesmi, včasih pa posežemo tudi po drugih, ki so nam všeč. Vsako leto se Zvončki udeležujemo raznih prireditev v naši občini pa tudi izven nje.

Lansko leto smo se prvič predstavili na reviji mladinskih pevskega zborov, kar je bil za nas velik podvig. Vsako leto se udeležujemo tudi revij cerkvenih pevskega zborov z našimi starejšimi pevci.

Lansko leto pa smo posneli naš 1. videospot »Kot sončni žarek«, na katerega smo tudi zelo ponosni in upamo, da bomo posneli še kakšnega. Vsako leto prirejamo skupaj z vsemi zbori našega društva KUD Markovski zvon tudi božični koncert, ki predstavlja vrhunec našega celoletnega dela.

Ponosni smo nase in na naše dosežke. Kljub trdemu delu se ob petju še zabavamo.

Posebej pa smo ponosni, da smo že tretjič zapeli v Postojnski jami.

Nastop nas zelo veseli, saj je vedno nekaj posebnega, kajti - že prvo leto smo zapeli z odlično slovensko pevko Eldo Viler. Veseli pa nas tudi dejstvo, da smo vsako leto nastopili v glavni - koncertni jami oziroma dvorani, kar dokazuje, da smo lahko upravičeno ponosne na naše petje.

V torek, 30. 12. 2008, smo se torej pevke cerkvenega pevskega zbora Zvonček odpravile na ogled živih jaslic v Postojnsko jamo. Ob 12.00 uri smo se z avtobusom odpeljali Postojni naproti. Ko smo prispeli, smo se najprej z vlakcem popeljali v notranjost, kjer smo lahko videli nešteto kapnikov, stalagmitov in stalaktitov, zaves, podzemnih voda, človeške ribice pa žal nismo opazili. Kljub temu, da nas je gromozansko

zeblo in nam je ves čas nekaj kapljalo na glavo, nas je grela misel, da imamo v Sloveniji nekaj tako nenavadnega in edinstvenega.

Po zanimivi vožnji z vlakcem je sledil ogled živih jaslic. Ob sproščnem prehodu skozi kraško podzemlje smo videli 17 prizorov svetopisemske zgodbe o Jezusovem rojstvu. Naš ogled se je končal v prelepi podzemni dvorani, kjer smo skupaj z drugimi zbori zapeli, da je odmevalo po vsej jami.

Po končanem nastopu smo se z vlakcem odpeljali k izhodu, kjer nas je že čakal avtobus. Poslovili smo se od prelepih kraških znamenitosti in se z nasmehom ter pesmijo na ustih odpeljali proti domu. Bilo je zanimivo in izjemno doživetje, katerega se bomo vsi z veseljem spominjali.

Katja Bezjak, 9. b

Mlade pevke so povedale:

Skupaj z dvema zboroma smo nastopili v koncertni dvorani, kjer je zelo dobra akustika. Peti v dvorani je bilo zanimivo, to si bom za vedno zapomnila. Pa tudi žive jaslice so mi bile izredno všeč, saj so bile zelo lepe in dobro pripravljene.

Taja Meznarič, 8. b

V jami je bilo čudovito! Vsi ti kapniki! Pa tudi prepevati v jami je nekaj posebnega, saj je lepo odmevalo in so nam ljudje močno ploskali. Najboljša pa je bila vožnja z vlakcem v jamo in iz nje.

Špela Mlinarič, 8. b

Foto: Laura

Najmlajši pevci KUD Markovski zvon - otroški pevski zbor Zvonček, ki ga vodita Alenka Rožanc in Gregor Zmazek.

V jami sem nastopila že tretjič, toda še vedno se ne morem načuditi njenim lepotam. Že tretjič sem bila v jami in vsako leto mi je lepše. Na poti domov smo prepevali in prejeli skromna darilca za ves naš trud v lanskem letu. Zahvaljujemo se Alenki Rožanc in Gregorju Zmazku, ki nas učita, podpirata in vodita. Hvala!

Eva Kostanjevec, 8. a

Bilo je mrzlo, zelo mrzlo. Težko smo čakali na vstop v jamo. Po skoraj enournem čakanju nam je le uspelo. Sedla sem na vlakec in se predala lepotam, ki jih ponuja podzemeljski svet. Uživala sem ob kapnikih, hkrati pa pazila, da ne treščim v katerega, saj je vlakec vozil tik ob njih. Po petih minutah vožnje smo izstopili in nadaljevali peš. Med potjo sem si ogledala prizore iz živih jaslic, ki so mi bili zelo všeč. Ker sem tam že pela, vem, da tako lepih jaslic še ni bilo. Peli smo v veliki dvorani. Občutek je bil nenavaden, saj je petje odmevalo od sten. Zapeli smo devet pesmi, gledalci so bili navdušeni, mi pa smo se polni novih vtisov zadovoljni poslovili. Vesela sem, ker sem bila udeleženka tega dogodka, saj smo veliko peli. Meni je to zelo všeč, saj petje obožujem. Upam, da se bo kaj podobnega še ponovilo.

Angelika Lajh, 6. b

Romanje v Međugorje

Odhod bo v soboto, 28. marca, in vrnitev v torek, 31. marca 2009.

Pot nas bo vodila mimo Slavonskega Broda, Sarajeva, skozi dolino Neretve do Međugorja. Na poti domov pa se bomo ustavili na slapovih Kravice, Makarski in hrvaškem Lurdu.

Cena hrane, pijače in prenočišča ostaja enaka kot v prejšnjih romanjih; cena prevoza je pri številu 45 romarjev 50 evrov in se poveča ob manjšem številu romarjev. Potuje se lahko tudi z osebno izkaznico. Naslednje jesensko romanje bo od 24. do 27. oktobra 2009.

Duhovno vodstvo romanja: patra Vito Muhič in Matej Sentis. Kontaktna oseba za prijavo Slavko Mar; tel.: 740 71 85 ali GSM: 041 831 945.

Vabi župnijski pastoralni svet župnije sv. Marko niže Ptuja

Markovčan Slavko Vrtačnik - filatelist, numizmatik ...

Najbrž v Markovcih malokdo ve, da imamo v naši vasi mladega moža, ki se ljubiteljsko ukvarja z zbirateljstvom, in to različnih stvari.

To je 35-letni Slavko Vrtačnik po domače Cencov Slave. Mlado družinico sem zmotila ravno, ko se je njihova mala Sofija pripravljala za v posteljo. Slavko je začel pripovedovati o svojih različnih zbirkah, v govoru in v očeh sem videla ta njegov zanos in veselje do njegovega hobija. Ko sem videla vse te različne pošne znamke, značke, rimske kovance, stare bankovce, nemške marke, izdane 1914. leta in 1922. leta, gasilske označbe, račune, stare več kot 100 let, različne dopisnice, ki so na primer bile izdane v začetku prejšnjega stoletja, stare fotografije naše vasi, Ptuj, Halož ..., ki so ravno tako stare več kot sto let. Zbira tudi posvetne podobice in molitvenike, zbirka stripov je v obsegu 1200 izdaj, različnih telefonskih kartic je v zbirki čez 200. Njegova zbirka se dopolnjuje tudi še na domačem skednju, saj tam zbira stara kmečka orodja, ki si so jih nekoč uporabljali na kmetijah, danes pa jih vidimo le še v etnografskih muzejih.

Slavko pravi, da ga je zbirateljstvo zanimalo že v osnovni šoli, ko je začel skromno z zbiranjem znamk, nato ga je začel zanimati različen denar, potem pa se je ta strast v srednji šoli začela razvijati še v druge različne smeri. Razloži mi tudi, kako poteka izdaja nove znamke za zbiratelje. Ko izide neka nova znamka, je v levem kotu kuverte določen motiv znamke, v desnem gornjem kotu pa je znamka, ki je ožigosana samo tisti dan za zbiratelje. Slavko sicer potarna, da je žal zbirateljstvo povezano tudi z denarjem. Kajti, če želiš določeno zbirko izpopolniti in

potem zadevo iščeš ali po internetu, ali morda na boljših sejnih, ali na srečanjih zbirateljev, ima vse določeno ceno.

Ko sem si kot popoln nepoznavalec ogledovala te skrbno zložene zbirke v albumih, mapah in registrih (kajti Slavko ima vse skrbno urejeno), me je prešinila misel, koliko časa in potrpežljivosti je bilo vloženo v to urejenost. O tem sploh ne razmišljam. Ko se včasih v zgodnjih jutranjih urah prebudim, namesto da bi poležaval, raje vstanem in potem za kakšno uro ali dve uredim del katere zbirke. Slavkova partnerka Darja, ki jo poznamo tudi kot odlično sopranistko, mi pove, da je Slavko pred leti začel izdelovati tudi družinsko deblo. Tudi to je narejeno zelo skrbno, saj so imena in priimki ter letnice izpisane vse s šablono, za kar pa je potrebno precej natančnosti in potrpežljivosti.

Slavko zraven tega, da je aktiven gasilec in deluje v operativni ekipi, poseduje še eno zelo pomembno nalogo, saj je cerkveni arhivar. Najbrž mu je urejanje in zbiranje dano od Boga, saj tudi to delo zelo rad opravlja, kolikor mu pač čas dopušča, saj vemo, da nam tega današnji dan nenehno primanjkuje. Čeravno je njihova Sofija še zelo majhna, že zdaj rada opazuje atija pri urejanju zbirk in Slavko upa, da bo nekoč morda tudi nadaljevala njegov hobi.

Slavko Vrtačnik s hčerkico Sofijo ob svojih zbirkah

Foto: Marija Prelog

Doma sem razmišljala o vseh stvareh, ki sem si jih smela ogledati, in večinoma sem jih videla prvič. Sama menim, da bi Slavkova zbirka najbrž bila zanimiva tudi za širšo javnost. Morda pa bo dobil kakšno povabilo s strani turističnega ali katerega drugega društva. Morda komu v razmislek.

Slavku vsekakor želim, da ga še naprej spremlja ta zbirateljska strast in dobrovoljnost, ki ju izžareva.

Marija Prelog

Štefanov blagoslov konjev

Blagoslov konjev na Štefanovo, 26. decembra, pred markovsko farno cerkvijo

Foto: MZ

Ponekod po Sloveniji 26. decembra, ko gojuje sveti Štefan, še danes kmetje odjezdijo do cerkve in v krogu počakajo, da duhovnik blagoslovi konje. Tako je že več let tudi pred farno cerkvijo svetega Marka v Markovcih. Po pozni sveti maši je Štefanov blagoslov konj opravil farni župnik Janez Maučec, tradicionalno žegnanje pa iz leta v leto pripravlja več rejcev in ljubiteljev konjev. Med temi so v večini konjeniki iz Nove vasi pri Markovcih, kjer že dobro desetletje deluje Konjeniški klub, ki ga vodi predsednik Anton Kekec.

Sicer pa na Štefanovo v cerkvi blagoslovajo tudi sol in vodo. V starih časih so blagoslovljeno sol potresli po poljih, da poljščinam ne bi škodovalo suho vreme.

MZ

Domači praznik - koline

Čas od druge polovice novembra do januarja je čas kolin oziroma domačega praznika, kot pravimo temu dogodku v naših krajih. Praznik kolin že od nekdaj naznanja prve zimske dni. Do novembra so živali pridobile na teži in treba se je bilo pripraviti na dolge zimske dni.

»Ni večjega domačega praznika na Slovenskem, kot so koline, imenovane tudi svinjski praznik, domači praznik, furež, klanje, kol-

Razsežnost največjega domačega praznika, ki je pravi ritual, je povezan s številnimi področji družinskih, sosedskih in sorodstvenih razmerij. Slednje se je pokazalo tudi pri nas. Tako smo v začetku januarja doma »praznovali« domači praznik, koline. Priprave nanje so potekale že nekaj dni prej, saj je bilo potrebno kupiti vse, kar se ob delu potrebuje, prav tako pa tudi pripraviti najrazličnejše pripomočke. Pri delu smo sodelovali vsi člani družine, glavno nalogo mesar-

Delo se je začelo.

Foto: Alenka Rožanc

jerija. Vendar koline še zdaleč niso samo klanje prašiča in izdelovanje mesnih izdelkov, ampak pravi splet dogodkov, drama in družinski praznik.« (Bogataj, 1998, 89).

ja pa je prevzel sorodnik Lovrenc. Zraven celodnevne dela, ki ga ni bilo malo, smo se vseskozi zabavali, smejali in tudi zapeli. Delo smo začeli že zelo zgodaj, pa čeprav je

Tudi pogreti se je treba

Foto: Alenka Rožanc

temperatura bila 10 stopinj pod lediščem. Sprva smo se pogreli s toplim čajem, nato pa zunaj pričeli »obred«. Ker je bilo tisto jutro resnično mrzlo, smo zakurili kotel, ob katerem smo se gregli, kasneje pa v njem skuhali špeh in popražili ocvirke. Ko smo prašiča razrezali na kose, smo se lahko preselili v hišo, kjer smo si zaslužili toplo kosilo. Za to sta bili zaslužni babica in mama. Okrepčani smo kmalu nadaljevali z drugim delom kolin, z izdelovanjem mesnih izdelkov. Kot vsako leto, smo tudi letos izdelali salame, domače klobase, kašnate klobase in še kaj. Ti izdelki so prava zakladnica domačega kulinarčnega znanja. Da ne bi pozabili na stari običaj, nas je prijetno presenetil naš sorodnik, ki je prinesel tudi »mero za klobase«, da ne bi pozabili tudi na slednje. Dan se je počasi prevesil v večer, ko smo že vsi čutili rahlo utrujenost. Sledila je še večerja, ob kateri smo posedeli in se pogovarjali o preteklem dnevu. Zraven smo še zapeli in tako dan zaključili več kot zadovoljni, saj smo zaključili še eno delo, zraven tega pa se imeli prav prijetno.

Alenka Rožanc

Takole je babica Roza z vnukoma Tadejem in Lucijo na doma izdelanih saneh, ki so stare gotovo več kot 50 let, preživela nedeljski popoldan. V ozadju pa je Ronarova slamnjača, kjer se je pred leti dogajal fašenk in je bila ponos Zabovčarov, dandanes pa je povsem zamrla.

Danica Tement

Drage bralke, dragi bralci našega šolskega kotička!

Neverjetno, kako čas beži. Komaj začeli smo to šolsko leto, pa je za nami že polovica ...

Pravijo, da novo leto smemo voščiti ves januar - zatoorej želimo vsem, ki pridno prebirate naše strani, uspešno, zdravo, veselo leto 2009 - naj bo takšno doma, v službi, v šoli, kjerkoli že se boste nahajali.

S pestro in zanimivo božično-novoletno prireditvijo smo se poslovlili od leta 2008, med novoletnimi počitnicami se malce odpočili in uspešno skočili v leto 2009. Te dni pa že pridno sledimo pouku, si nabiramo znanje in z njim ocene, saj je tu že redovalna konferenca, s katero bomo zaključili prvo redovalno obdobje.

Za nami pa je tudi že nekaj šolskih pa tudi regijskih in državnih tekmovanj, na katerih smo bolj ali manj uspešno pokazali svoje znanje. Saj veste, kako pravijo: »Več znaš, več veljaš ...«

Logika (mentorica Marija Petek)

Šolsko tekmovanje iz logike je bilo 26.9. 2008. Tekmovalo je 43 učencev od petega do devetega razreda. Bronasta priznanja je osvojilo 15 učencev.

Državno tekmovanje je bilo 18. oktobra na OŠ Videm. Udeležili so se ga: Eva Vidovič ter Špela Kukec iz 7. razreda, Špela Mlinarič in Alen Bezjak iz 8. razreda, iz 9. razreda pa Danijel Pivko in Blaž Kekec.

Biologija (mentorica Danica Muršec)

Tekmovanje je potekalo 22. 10. 2008 ob 13. uri. Tekmovalo je 32 učencev, od tega 15 učencev iz 9. in 17 učencev iz 8. razreda. Bronasto Proteusovo priznanje je doseglo 10 učencev. Za priznanje so morali zbrati vsaj 70% možnih točk.

Na državno tekmovanje so se uvrstili štirje učenci: Katja Bezjak, Jan Pihler, Manja Kranjčič in Alen Bezjak - ti so dosegli 85% možnih točk ali več.

Državno tekmovanje je potekalo v petek, 5. 12. 2008, v Mariboru. Katja je za las zgrešila zlato priznanje, do njega ji je manjkala le 1 točka. Je pa dobitnica srebrnega priznanja.

Zgodovina (mentorica Melita Vidovič)

Šolsko tekmovanje je potekalo v petek, 19. 12. 2008. Tekmovalo je 12 učencev, od tega se je glede na kriterije uvrstila na regijsko tekmovanje Katja Bezjak iz 9.b razreda.

Slovenščina (mentorica Vida Vajda)

Šolsko tekmovanje za bronasto Cankarjevo priznanje se je odvijalo na šoli v torek, 16. 12. 2008. Tekmovalo je 5 učencev iz 9. razreda ter 16 učencev iz 8. razreda. V pripravi na tekmovanje so morali prebrati knjigo Dušana Dima »Ti, jaz in muzika«.

Bronasta priznanja so osvojili Katja Bezjak, Manja Kranjčič, Monika Zemljarič Črešnik iz 9. razreda ter Eva Zupanič, Taja Meznarič, Jan Pihler, Blaž Jagarinec, Alen in Tilen Bezjak iz 8. razreda. *Irena Muršec*

ŠOLSKA

(po Otonu Župančiču)

*Od osmih do dveh,
od osmih do dveh,
v šoli sedimo,
se novih znanj učimo,
od osmih do dveh,
možgane in misli nam ženejo smisli,
nad zvezki smo sključeni;
vsi, fantje, dekleta in učitelji iz kabineta.
Od osmih do dveh
že vsi smo izmučeni:
možgane in misli nam ženejo smisli,
od osmih do dveh,
od osmih do dveh.*

*Pol treh, pol treh -
doma smo, nič več v klopih!
Zdelane klopi so nam v očeh,
do devetih zvečer klopi, klopi v očeh.
Od osmih do dveh
možgane in misli nam ženejo smisli,
do devetih od treh
zdelane klopi, klopi v očeh ...*

*Kam smo zdaj znanje dali?
V šolski redovalnici nas žali;
Poglej v njo:
vanj smo ga dali, ga z ocenami prikovali.
Od osmih do dveh, do devetih od treh,
da nam bo tudi ponoči v očeh.*

*Pa pogledam v vodo:
O, v njej odseva moje izmučeno oko!
O, kakor da učim se ves božji dan po
svojih močeh,
od osmih do dveh, od devetih do treh!*

*Od osmih do dveh,
od osmih do dveh,
možgane in misli nam ženejo smisli,
od osmih do dveh
zdelane klopi, klopi v očeh ...*

Katja Bezjak, 9.b

Prvič na plezalni steni

V petek, 9. januarja 2009, smo se skupina učencev, ki obiskujemo izbirni predmet Šport za zdravje, odpravili na plezanje v Gimnazijo Ptuj, kjer je postavljena plezalna stena.

Že na poti tja smo bili živčni in vznemirjeni, saj nismo vedeli, kaj nas čaka. »Ali bomo zmogli? Nas ne bo preveč strah višine? Kaj, če pademo ...« Take in podobne misli so rojile po naših glavah. Hkrati pa smo se že veselili novega izziva.

V gimnaziji smo se preoblekli v športno opremo in se napotili nabirat adrenalina.

Najprej smo si steno dobro ogledali. Nato smo pri plezanju občudovali našo učiteljico Majjo Trafela, ki je prava profesionalka. Plezala je spretno kot maček ...

Nato pa mi! Stena je bila deležna naših akrobacij. Ko je prvi, najpogumnejši med nami, spet stal na trdih tleh, smo ga dobesedno zasuli z vprašanji o njegovem počutju v zraku.

Kmalu smo se o tem, kako je nekoliko metrov od tal (beri približno 12 metrov) lahko prepričali vsak posebej.

Kaj naj rečem? Večina »plezalcev« ni priplezala čisto na vrh, vendar nam veliko do njega tudi ni manjkalo. Pred vzponom smo mislili, da sploh ne bomo priplezali nikamor, tako, da nas je naša spretnost presenetila. Sicer smo se na steni držali oprijemkov kot klopi, saj nam ni bilo čisto vseeno - višina je le višina. Z vsakim metrom se je višala, z njo pa tudi naša negotovost ... Nekatere pa je plezanje tako navdušilo, da so se večkrat »zagnali« v steno in poskušali doseči vrh. Kljub »prestanemu« strahu je bilo plezanje za nas krasna izkušnja. Mnogi med nami bomo še plezali, če bomo le imeli priložnost.

Špela Mlinarič, 8. b

Jaz med kurami in petelini

Ker sem že malo zamujal, sem se v garderobi hitro preobul v copate in stekel pred naš razred. Že od daleč sem zaslišal neko čudno kokodakanje. Malo sem postal in pomislil: »Tako se oglašajo naše kure v kurniku. Pa saj to ne more biti res!«

Čisto potihom sem odprl vrata, pokukal notri in jih kar se da hitro zaprl nazaj. Videl sem samo kure in peteline. Vstopil sem v razred. Ko pozdravim, mi učiteljica odzdravi, kure veselo zakokodakajo, par petelinov v zadnji vrsti pa glasno zakikirika.

Učiteljico sem vprašal, kaj se dogaja. Rekla je, da še sama dobro ne ve. In da so kure trmaste kot mule, petelini pa štorasti štori.

Vprašal sem, kako se bomo zdaj učili. Odvrnila je, da se bomo zdaj lahko le mučili. Lahko pa poskusiva. »Vzemite zvezke,« je ukazala, »zdaj vam bom narekovala, da vidimo, kako po kurje držite svoja pisala.« Namesto tega so se postavile na stole. Ko je učiteljica narekovala, je vsaka kura po svoje skakala in tacala.

»Saj to sem tudi pričakovala,« je glasno dejala. »Kdor se ne uči, se lahko samo še v kuro spremeni.« Rekla mi je, da to ni nobena šala. Kure imajo pač kurjo pamet! Vidim, da tako učenje nikamor ne gre in da mi je bolj všeč, ko vse po načrtih gre ... Strinjam se ...

Thomas Polanec, 6. b

Zimski športni dan

V petek smo imeli športni dan.

Bili smo zimsko oblečeni. Imeli smo šal, rokavice in kape. Ušli smo na igrišče. Tam smo se kepali, delali

snežake, delali angelčke in zadrževali tarče. Potem smo odšli na hrib. Tam smo

se sankali na vrečah. Ta dan mi je

bil zelo všeč, ker imam rad sneg.

Sergij Štrafela 3.A

NOGOMETNA

Od ene do treh
od ene do treh
na tekmo hitim,
da je ne zamudim.
Od ene do treh
od ene do treh
gol zadene,
se navijač zadere.

Pol dveh, pol dveh
ne gre mi več na smeh,
rdeči karton dobim
in igro zapustim.

Pol treh, pol treh,
spet smeh je v očeh,
vsi igralci,
trenerji in gledalci
glasno navijajo,
in vpijejo.

Smo gol zabili
in tekmo dobili.
NK Bukovci
spet smo zmagali.
Vsi se veselimo,
z bobni in šali norimo,
naslednji teden se nove zmage
veselimo,
da ligo osvojimo.

Marko Mlinarič, 9.r.

ZIMA

Veter močno piha,
sneg že gre,
zunaj huda zima,
hitro skrijmo se.

Ko pa veter več ne piha
in več ne sneži,
zunaj ni več hude zime,
še snežak poslavlja se.

Božajo ga sončni žarki,
glej, stopil se bo ...
A bodo zvončki vzkliili,
spet pomlad bo tu.

Tamara Galun, 7.b

ZIMA

Zima lepa bela,
Zakaj jesen si mi vzela?
Zakaj mi vzela si poletje
in to lepo pomladno cvetje?
Zakaj?
Daj, pripelji že pomlad,
to lepoto, ki kar žari mi do srca.
Pomlad pripelje mi lepe želje,
a ti le mraz in zimsko veselje.
Zima!!

Monika Zupanič, 6.b

Trdi pristanek

Smučanje na Rogli, šola v naravi - hitro je ne bom pozabil. Že več kot leto dni je minilo, odkar smo bili tam, meni pa je še vedno živa v spominu.

Kako bi mi le ne bila, saj nekaterih stvari pač ni mogoče kar tako pozabiti, oživijo še posebno, ko zapade sneg ...

Ob letošnjem snegu sem znova podoživljal tamkajšnje smučanje in vse, kar je povezano z njim.

Na Roglo sem prišel kot popoln »nesmučar«. Zato se nisem zavedal, kaj vse se lahko zgodi.

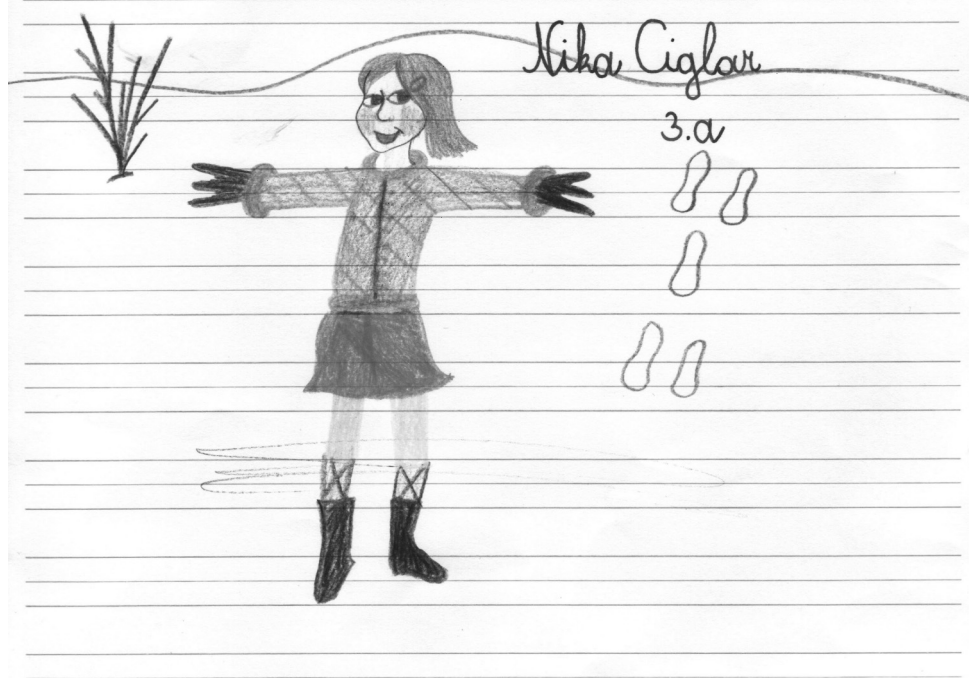
Po »bejbiki« sem se brezskrbno spustil v dolino. Toda, groza! Smuči so drvele vse hitreje, jaz pa nisem vedel, kako se bom ustavil. Drvel sem po progi z mislijo, kako se bo to končalo. Menim, da mi je bilo pošteno vroče.

Pa sem se vendarle ustavil. Uganite, kako? Čisto preprosto! Pristal sem ob smreki, ki se ni hotela umakniti pred mano. Sreča, da je nisem poškodoval, še bolj pa sem bil vesel, da sem odnesel celo kožo jaz, torej brez zloma ali česa podobnega. Le malce sem bil prestrašen.

Še danes sem hvaležen smreki, ker mi je omogočila srečen pristanek.

Aljoša Toplak, 7.b

Zimski športni dan!
V ponedeljek smo imeli športni dan v okolici šole. Tam smo se kepali, sankali, vozili z vrečami in še po tazaradnji smo se vozili. Šli smo na igrišče. Tam smo delali smežake, igljuje, angelčke v snegu pa še zadavali smo v tarčo. Na kepali smo učiteljico. Ta dan mi je bil zelo, zelo všeč. Preostanek dneva smo preživeli doma.

ZIMA

Vsako leto, vsako zimo pri nas sneg zapade.

Takrat otroci na sneg pohitimo ter se zimskih radosti veselimo.

Naši pa starši na toplem sedijo in se zimskih radosti prav nič ne veselijo.

Nina Bezjak, 6.a

OČI IN USTA

Ustnice so lahko budne, a največkrat so trudne. Ko se iz spanja zbudijo, največkrat nazaj zaspijo.

Brez oči nam živeti ni, saj bi slepi bili, Oči morajo spati, drugače ne zmorejo pisati in brati.

Angelika Lajh, 6.b

KOŽA

Koža je kamrica čuta. Lahko začuti tudi mrak, ali nežen čebelji korak.

En del kože je pa tak, da ima polno dlak.

V ušesu je koža mehka in mastna, a tam na obrazu, je gladka in slastna.

Koža nikoli ne spi, ampak je vedno budna in se smeji.

Monika Zupanič, 6.b

NOS

Nos je okras obraza, včasih pa tudi rdeč je od mraza.

Ko se na njem naredi mozolj, izgleda, kot kakšen balon.

Nosovi so različnih barv in oblik, pa tudi takšni, posuti od lepotečnih pik.

Pretepači jih radi po nosu dobijo, potem pa iz njih močno krvavijo.

Včasih je bolje ohraniti ponos, kot v vsako stvar vtikati svoj nos.

Marina Zupanič, 6.b

»Fašenk se bliža, cejt se je ženiti ...«

Tisti, ki bolj površno spremljajo dogodke v naši fari in občini, bi morda sklepali, da se mladi kar pridno ženijo. Pa saj je čas za to. Dnevi, ki jim pravimo tudi sredozimci (dnevi sredi januarja), so kot nalašč za gostüvanja. Pa ne danes, tako je bilo nekoč, pred petdesetimi in več leti, ko so se sedanji zlatoporočenci ob sobotah kar s kolesi zapeljali k civilni poroki.

V soboto zvečer so še zadnjič tako dekleta kot fantje gostili svoje vrstnike na kranc-

to nedeljo še tretjič »ozvali«. Če je bilo pet porok, je bil opravljen obred za vseh pet parov hkrati. Imela sem to srečo, da je včasih prinesla Vrbanova Micka ključ od kora in sva smuknili na kor. Skrbno sva sledili obredu, največjo težo pa sva dajali glasu neveste in ženina, ko so ju gospod župnik vprašali, če hočejo tega ženina ali nevesto za moža, oziroma za ženo. Zgodilo se je, da sva komaj slišali tisti »hočem«, največkrat pa je bil glas zelo močan, predvsem ženinov, po čemer sva sklepali, da bo ta za-

zapeli Danijeve: »Danes smo se tukaj zbrali, da bi v cerkvi praznovali, petdeset prelepih let, Bog vam dal je skup živeti.«

Res pa je, da se zelo malo mladih odloča za sklenitev zakonske zveze in bodo, kot kaže, sčasoma poročne dvorane služile le za slavnostne obrede zlatih porok. Zato sem tisto staro, hudomušno, ki jo je prepevala mama, prepesnila takole: »Fašenk se bliža, niše se neče ženiti, saj se boj sploča na karuzi biti.«

Dogodki po obredu sklenitve zakonske zveze so po mojih spominih nato tekli takole:

Nevesta na domačem dvorišču prejema materin blagoslov. "Tu si se rodila, zrasla Zala ti, tukaj ti se užila mnogo srečnih dni, radi vsi te imeli, atek, mamika, bratec in pa tvoje ljube sestrice," so verzi, ki so jih prijateljice nevesti zapele na krancpinti (dekliščini). Fotografijo je pred 52-letji posnel Jože Vrabl.

pintih in se nato v nedeljo popoldne z velikim pom-pom na paručih pripeljali do naše farne cerkve k cerkveni poroki, ki smo ji rekli »zdavanje«. Največ porok je bilo seveda v času od Svečnice do fašenka in ves ta čas smo poimenovali »FAŠENK«. Tedaj je moja mama pogosto porogljivo zapela: »Fašenk se bliža, cejt se je ženiti, če bi me fteja kdo v ogledi priti!«

Gostüvanja pred petdeset in več leti so bila, danes bi rekli, pravi spektakel. To je bila gledališka predstava v cerkvi in pred njo, pred poroko in po njej. Glavni igralci so bili seveda neveste in ženini, starešine in starešinke (debele matere), kopjaši in pedešice, muzikanti, formani z lepo okrašenimi paruči, hrzajoči konji z zlišpanimi »homi«, ki sta jih sešila moja strica Jaka in Marko. Mladi in stari smo se vsako nedeljo zbirali na bregu pred cerkvijo in čakali gostovejnce z ženini in nevestami, tiste, ki so jih gospod župnik

kon srečen in bo trajal, trajal ... dokler ju smrt ne loči. Če je pred oltar stopil kateri od cerkvenih pevcev, so mu kolegi pevci glasno zapeli, zadonele so tudi orgle. Tudi takih nekaj porok mi je ostalo v spominu, ker je bil tedaj obred še posebej slovesen. Ko sta nevesta in ženin nazdravila z janževcem, ju je pot vodila najprej pred Marijin oltar in nato še pred oltar srca Jezusovega. Tam sta pokleknila in tiho molila. Jaz pa sem premišljevala, kakšne misli, želje in upe polagata v naročje Marije in Jezusa. Nevesta je svoj poročni šopek vselej položila na Marijin oltar. In tedaj še tudi nisem vedela, zakaj starejši hudomušno pravijo, da: »Sveti zakon je križ, namazan z medom. Ko se med poliže, ostane samo križ.«

Kaj pa pravite vi, spoštovani bralci? No, tako hudo tudi ni, ker bi sicer noben zakonski par ne dočakal zlate poroke in bi mu danes cerkveni pevci ob tej slovesnosti ne

Ped cerkvijo so zaigrali muzikanti. Združili so se muzikanti vseh gostovajncev in glasno igrali. Saj še pomnite, dragi sedanji in nekdanji zlatoporočenci in drugi. To so bili oča Tomašinec s sinovi, to so bili vsi Fluharjevi z legendarnim Fluharjevim očom, to je bil Martink, Meškov Nac, pa Slatičov Peter in Tina pa Teča pa in še in še. Naj mi nihče ne zameri, če sem koga izpustila. Muzikantov nam v markovski fari res ni nikoli manjkalo. Medtem so kopjaši prekrizali kopjeta nad glavnimi cerkvenimi vrati in skozi njega so pričeli stopati novopečeni zakonski pari. Neveste so med deco metale drobiž, kasneje tudi bonbone, nekoč je v moje roke priletel tudi kos potice. Poročna povorka se je nato pomikala pred župnišče. Mogočno doneči poročni marš, usklajen ples kopjašev, ki so vihteli svoja, kot mavrica pisana, kopjeta, visoko v zrak. Medtem so novoporočenci skupaj s starešinami odšli v župnišče, kjer so

s podpisi potrdili sklenitev svetega zakona. Ples kopjašev in domača muzika - to je bil zame najlepši del poročne predstave. Kaj bi dala, če bi smela, tako kot moji strici in moj oče, biti samo enkrat kopjaš (samo draga moja Danica, potem bi ne smela biti Danica, ampak Danilo). Kopjaš - vedno sem ga občudovala, je bil ženinov najboljši prijatelj, bil je, danes bi rekli temu, vodja protokola, saj je moral poleg plesa obvladati vse gostovajnske navade, biti dober pevec in če se je le dalo, je skrivaj zapeljal pedesico. Nekoč se je zgodilo, da je nam vsem poznani Rdečkov Vladko pred župniščem vrgel kopje tako visoko, da je obviselo na električnih žicah. Ne spominjam se več, kako je ubogi Vladko prišel do kopjeta. Zatrdim lahko le, da kopje tam ne visi več in da so tudi električne žice odstranili.

Gostovajnce pa so nato formani odpeljali na dom ženina ali neveste, odvisno od tega, ka-

teri od njiju je zapuščal svoj dom.

Če je ostala do mraka še kakšna ura in je bilo na bregu pred šolo dovolj snega, smo otroci pohiteli še na sankališče. Moj bratranec Konrad je vso zimo tiščal polovnjakove doge v kotel, kjer je mama kuhala hrano za prašiče. Doge so se primerno ukrivile in je iz njih izdelal dobre, uporabne smuči. Deklice nismo smučale. Če smo bile dovolj pridne, so nam domači mojstri izdelali sani. Sankališče pred šolo je bilo izvrstno. Bolj, kot se je spuščal mrak in je pritiskal mraz, bolj so tekle smuči in sani, včasih celo mino Štefovih. Od premočenih kril pri deklicah in že zmrznjenih hlač pri dečkih, so visele ledene sveče. Bila je že tema, ko smo se odpravili domov. Premraženi smo tiščali roke najprej v mrzlo vodo, ker se je vsem zanohtalo. Po toplem lipovem čaju so naša lica pordela. Pa ne le lica. Dolge, tople flanelaste pumparice, ki jih je sešila Tikvičva Roza, niso segale do

nogavic in štrumpfpantlov nad koleno. Zato so se moje dolge, premražene noge segrele šele ob peči ali kuhinjskem štedilniku. Če pa je bila postelja segreta še s toplim glinenim strešnikom, sem mirno zaspala in sanjala o gostovajncih in gostovajnskih dobrotah. V naslednjih dneh sem bila z mislimi že pri novih nedeljskih dogodivščinah, predvsem pa je bil pred vrati Fašenk - markovski največji praznik. V dneh Fašenka pa nisem normalno funkcionirala. Nisem ne jedla, ne pila, nič nisem delala, na šolo še pomislila nisem, lebdela sem, bila sem v transu.

Gostovanja in koline, navade in običaji ob teh dogodkih, so povsem zapolnjevali moj vsakdan. Težko bi danes verjeli mladi in otroci. Pa je bilo res tako, verjemite!

Vsem letošnjim in lanskim zlatoporočencem in tistim, katerih poročni obredi so me tako prevzeli, iskreno čestitam in jim želim le dobro.

Danica Tement

V slovo Zlatku Šugmanu

»Bil je velik človek,« je zapisal novinar v Štajerskem tedniku. Uvodna misel tega zapisa in vse naslednje so gotovo najbolj ganile prebivalce občine Gorišnica, a tudi tu v Markovcih smo mnogi začutili iskreno žalost ob slovesu znanega vsestranskega slovenskega igralca, ki se je rodil 28. 8. 1932 v Gorišnici in umrl na svojem domu v Ljubljani 16. 12. 2008.

Zlatko Šugman je imel družinske korenine tudi v markovski občini.

V petek, 19. 12., sem bila med tistimi, ki smo pospremili rojaka Zlatka Šugmana na njegovi zadnji poti. Nekako sem začutila, da se tudi Markovčani moramo posloviti od velikega človeka in umetnika. Za Zlatka Šugmana vem, da je Markovce obiskal vsaj trikrat. Pred mnogimi leti je v dvorani združnega doma gostoval z monokomedijo Fraklova vrnitev. Drugič se je udeležil svečane predstavitve knjige Moj brat, s katero se je njegov mlajši brat Rajko Šugman ob Zlatkovi 70-letnici poklonil njegovi osebnosti in iglarskim uspehom. Tretjič je Šugman z veseljem prišel v Markovce leta 2006 na povabilo Turističnega društva Markovci, ko je tudi nekoliko bolj spoznal naše vasi.

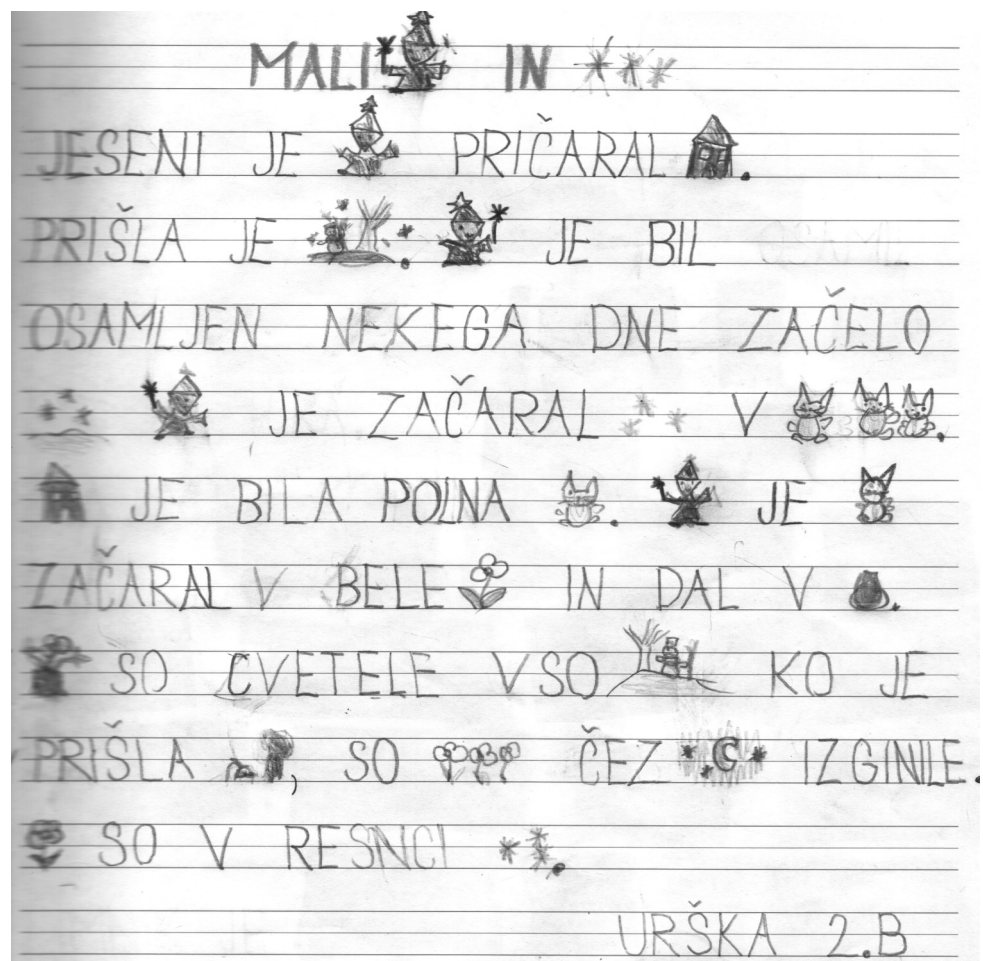
Naj ob vsem tem omenim še neko Zlatkovo (sicer bolj daljno) vez z Markovci. Njegov ded po materini strani izvira iz družine Me-

glič, po domače Kukočvih, v Markovcih. Nekoč sva tako skupaj ugotovila, da tukaj živi kar nekaj njegovih daljnih sorodnikov. Samega dela in umetniških dosežkov pokojnega Zlatka Šugmana ne bom prikazovala, saj nam je postal preko svojih imenitnih vlog skoraj hišni prijatelj. Ker pa se pravkar bliža slovenski kulturni praznik, bi omenila,

da je Zlatko leta 2003 dobil Prešernovo nagrado, leta 1998 pa so ga v rojstnem kraju - v Gorišnici - imenovali za častnega občana.

Spomin na tega imenitnega igralca, rojaka iz naših krajev, pa bo prav gotovo med nami ostal še dolgo živ.

Karolina Pičerkova

Januarja v markovski fari štiri zlate poroke

Župan Franc Kekec je imel v januarju med drugim tudi prijetne dolžnosti. Po 50 letih zakonskih zvez je v drugi polovici meseca štiri pare razglasil za zlatoporočence. Civilnim obredom zlatih porok so sledil še cerkveni. Te je v farni cerkvi sv. Marka opravil župnik Janez Maučec.

Zlatoporočenca Angela in Franc Meznarič

Foto: Laura

Angela in Franc Meznarič

V soboto, 17. januarja, sta po 50 letih zakona pred matičarja ponovno stopila Angela in Franc Meznarič iz Bukovcev. Zakonca Meznarič je 10. januarja 1959 v Markovcih poročil matičar Ignac Petrovič. Priča ženinu je bil Mihael Janžekovič, priča nevesti pa Martin Zavec. Dom in družino sta si zakonca Meznarič ustvarila v Bukovcih. V zakonu sta se jima rodila sina Franc in Branko, ki sta ju razveselila tudi z vnuki Andrejem, Tadejem in Alešem ter vnukinjo Martino. Še posebej pa so se v družini razveselili rojstva pravnuka Tilna.

Zlatoporočenca Gera in Janez Ferčič

Foto: Laura

Gera in Janez Ferčič

Pred 50 leti sta si zvestobo pred matičarjem in pričami obljubila Gera in Janez Ferčič iz Bukovcev. Tudi njuno zakonsko zvezo je potrdil matičar Ignac Petrovič, in sicer 17. januarja 1959. Priča ženinu je bil Franc Ferčič, nevesti pa Janez Črešnik. Ferčičeva sta si dom uredila v Bukovcih, v zakonu pa so se jima rodili trije otroci: sin Janez ter hčerki Olga in Anica. Veselje v družino so prinesli tudi vnuki in vnukinje: Kaja, Oliver, Ines, Tonka in Urška, še posebno veselje pa Ferčičevima pomeni pravnuk Maks.

Zlatoporočenca Terezija in Janez Šmigoc v družbi otrok in njihovih partnerjev

Foto: MZ

Terezija in Janez Šmigoc

Po 50 letih zakona sta si 24. januarja zlati da obljubila tudi zakonca Terezija in Janez Šmigoc iz Nove vasi, po domače Videčva. Zakonca Šmigoc je točno pred 50 leti (24. januarja 1959) v Markovcih poročil Simon Solina, matičar je bil Ignac Petrovič. Poročni priči sta bila Jožef Štumberger in Janez Majar.

Zakonca Šmigoc sta si dom in družilo ustvarila v Novi vasi. V zakonu so se jima rodili trije otroci: Janez, Marjan in Tilika. Še posebno veselje pa jima pomenijo vnuki Gregor, Matjaž, Gašper in Jure ter vnukinji Sabina in Mihaela.

MZ

Zlatoporočnica Marija in Franc Verlak s pričami; levo sin Marjan, desno njegova soproga Anica.

Foto: MZ

Marija in Franc Verlak

24. januarja pa sta pred matičarja po 50 letih zakona stopila tudi zakonca Marija in Franc Verlak iz Bukovcev. Tudi Verlakova sta v zakonski stan stopila natanko pred 50 leti (24. januarja 1959 v Gorišnici). Takrat ju je poročil Dušan Čokl, matičar je bil Kazimir Gomilšek. Priča ženinu je bil Marko Kos, priča nevesti pa Janez Kokolj. 50 let zakona je bilo, gledano nazaj, kratkih in so hitro minila. Dom in družino sta si Verlakova ustvarila v Bukovcih. V zakonu se jima je rodil sin Marjan, sta pa tudi ponosna stara starša vnukinji Tanji.

MZ

50 let zakona Dragice in Marjana Plohla

17. januarja 1959 sta si zvestobo pred matičarjem in pričami obljubila tudi zakonca Dragica in Marjan Plohl iz Markovcev. Avgusta istega leta je na svet privekal prvorojenec Drago, čez 13 let se je zakoncema Plohl rodil še drugi sin Marko. Dom sta si Plohlova uredila v Markovcih na Marjanovi domačiji. Medtem, ko oba že uživata v zasluženem pokoju, pa se še vedno dobro spominjata svojih delovnih dni. Dragica je bila od leta 1955 do upokojitve zaposlena kot medicinska sestra na transfuzijskem oddelku ptujske bolnišnice, Marjan pa je bil izučen tapetnik. 29 let je delal v podjetju, zadnjih deset let pred upokojitvijo je bil samostojni obrtnik. Dneve si Plohlova poleg vsakodnevnih obveznosti krajšata vsak s svojim konjičkom. Marjan je strasten ribič, Dragica rada kolesari, sodeluje pa tudi v domačem društvu upokojencev. Še posebno veseli pa jima pomenita vnukinji. To sta Jana, ki obiskuje tretji razred, in dve leti stara Zala.

MZ

Dragica in Marjan Plohl sta januarja praznovala 50 let zakona.

Foto: Laura

80 let Janeza Zemljariča

Janez Zemljarič, naš rojak iz Bukovcev, je praznoval 30. decembra 2008 80 let. Moram reči, da je še v dobri kondiciji, kot radi rečemo, »se dobro drži«. Spomnim se ga kot študenta v letih po okupaciji, ko je bil zelo aktiven v takratnih različnih političnih akcijah. Z mojim očetom sta dobro sodelovala, tudi na področju lokalnih - bukovskih potreb. Spomnim pa se tudi mamine izjave v letih, ko je bil podpredsednik v Beogradu, ko je rekla: »Zdaj ko je Mostočov Hanza v vladi, zdaj pa bo boljše, on jim bo že pokazal, kako je treba gospodariti.« S svojim delom je zaznamoval tudi razvoj ptujskega področja. Za svoje zasluge je bil imenovan za častnega občana Ptuja.

Gospodu Zemljariču želim še naprej dobrega zdravja, saj takšen, kot je, nam še želi pomagati - svojemu Ptuju in okolici.

Župan Franc Kekec

Župan Franc Kekec je na sprejemu, ki ga je rojaku Janezu Zemljariču pripravil ptujski župan dr. Štefan Čelan, nazdravil jubilarntu.

Foto: Črtomir Goznik